

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **K. K.**
bytem X
zastoupen Mgr. Ing. Milanem Sochořem, advokátem
se sídlem Divadelní 6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2022, č. j. X

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

- 1. Žalobce dostal pokutu, protože za jízdy držel v ruce telefon. Nyní ovšem namítá, že to tak nebylo. A že správní orgány nezjistily správně skutkový stav. Krajský soud tedy musel posoudit, zda důkazy vedou k nepochybnému závěru, že žalobce při řízení telefon v ruce držel.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

- 2. Dne 28. 7. 2021 dohlíželi policisté T. J. a T. O. na bezpečnost provozu v Předklášteří. V X si všimli, že řidič M. B., který kolem nich projížděl, držel za jízdy *v pravé ruce* před úrovní volantu mobil. Šlo o žalobce, za nímž se vydali a zastavili ho. Do oznámení přestupku

uvedli, že do vozidla viděli přes nezatmavená skla z pravé strany. Dodali také, že žalobce s přestupkem souhlasil, ale nesouhlasil s bodovým ohodnocením. Sám žalobce do tiskopisu oznámení přestupku vepsal: „Souhlasil jsem s pokutou z důvodu spěchání do práce. Mobil jsem nedržel mám handsfee a telefon drží držák na palubní desce. Foto doložím.“ (sic!) Policie poté oznámila přestupek Městskému úřadu Tišnov („městský úřad“).

3. Po vydání příkazu, vůči němuž žalobce podal odpor, městský úřad nařídil na 20. 9. 2021 ústní jednání. Městský úřad při něm k důkazu provedl dosavadní obsah spisu, včetně oznámení přestupku, výpisu z evidenční karty řidiče a kamerový záznam s fotografickou dokumentací. Žalobce poté vypověděl, že má ve vozidle handsfree, které pravidelně používá. Má magnetický držák na telefon vlevo u rádia. Slíbil zaslat jeho fotografii. Při zastavení nabyl dojmu, že si hlídka chce najít jakýkoliv přestupek. Proto kvůli spěchu měl ochotu uhradit pokutu. Ale poté, co zjistil, že se na něj snaží hodit bodovaný přestupek, který nespáchal, to na místě odmítl.
4. Městský úřad jako svědka vyslechl policistu T. J. Vypověděl, že toho dne sledovali provoz na P. t. v Předklášteří. Stáli kolmo k vozovce ve vzdálenosti cca 10 metrů. Sledovali projíždějící vozidla ve směru na Brno. Kolem půl osmé si svědek J. povšiml dodávky M., ve které seděl řidič a *v pravé ruce* držel za jízdy před úrovní volantu mobilní hovorové zařízení. Bylo to jasně a zřetelně vidět přes boční přední nezatmavená skla. Řidič byl ve voze sám. Dohledové podmínky nic neztěžovalo. Vozidlo pak zastavili u benzínové stanice před Tišnovem ve směru na Brno. Při kontrole zahlédli mobil v držáku vedle volantu. Řidič si neuvědomoval přestupek. Souhlasil s ním, protože spěchal do práce. Jakmile zjistil, že přestupek má bodové ohodnocení, sepsali jeho oznámení.
5. Žalobce na výpověď svědka J. zareagoval, že jeho vozidlo má zatmavená přední skla. Ptal se, proč svědek tvrdí, že držel v ruce mobil, pokud pak uvedl, že při zastavení byl v držáku. Svědek J. vysvětlil, že to bylo za jízdy. V době zastavení ho žalobce již mohl umístit kamkoliv ve vozidle. Držák byl v úrovni volantu, takže by neviděl telefon před úrovní volantu. Žalobce pak ještě dodal, že vpravo u volantu je hned řadicí páka. Poté je magnetický držák, který vyčnívá cca 4 cm nad palubní desku a hned vedle držáku je rádio a celý počítač od vozidla.
6. Poté vypovídal policista T. O. K věci uvedl, že stáli ve služebním vozidle kolmo k silnici v Předklášteří a uviděli vozidlo M. B., které projíždělo kolem ve směru na Brno. Řidič tohoto vozidla držel u volantu mobilní zařízení. Ve vozidle se nacházel sám. Okna neměl zatmavená. Nepršelo. Vozidlo zastavili u benzínové stanice v Tišnově. Přestupek projednával kolega. Řidič s přestupkem na místě nesouhlasil kvůli bodovému hodnocení. To bylo z jeho strany vše. Žalobce neměl žádné dotazy. Městskému úřadu ještě zaslal fotografii držáku na mobil. Měl ho v horní části topení hned napravo od volantu.
7. Městský úřad rozhodnutím ze dne 22. 9. 2021, č. j. X („rozhodnutí městského úřadu“), shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle skutkové věty rozhodnutí městského úřadu žalobce řídil dne 28. 7. 2021 v Předklášteří na ulici P. u domu č.p. X motorové vozidlo a v X hod. byl při jízdě ve směru na Brno spatřen hlídkou policie, přičemž policisté zaregistrovali, že při řízení vozidla držel *v pravé ruce* před úrovní volantu hovorové zařízení.

8. Městský úřad založil svá skutková zjištění na podkladech od policie, výsledcích ústního projednání přestupku, výslechu policistů a kamerového záznamu s fotografiemi. Měl z nich za prokázané, že se žalobce přestupku kladeného mu za vinu dopustil. Zdůraznil, že porušení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu prokazuje hlavně oznámení přestupku, výpověď obou policistů a fotografie s kamerovým záznamem, z něhož je patrné, že řidič drží za jízdy *v pravé ruce* před úrovní volantu mobilní hovorové nebo záznamové zařízení.
9. Městský úřad odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle kterého lze přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem řadit mezi přestupky, které jsou zpravidla pozorovatelné pouhým okem. To podle městského úřadu platí i pro přestupek, o nějž jde v této věci. A podle judikatury mohou být výpovědi policistů v těchto případech rozhodujícím důkazem. Policisté popisovali skutkový děj z paměti. Uváděli i řadu podrobností oproti údajům uvedeným v listinných podkladech. Jejich tvrzení, že žalobce viděli při jízdě s telefonem v pravé ruce, proto byla sama o sobě věrohodným důkazem. Není k tomu potřeba odborná znalost nebo zvláštní vybavení. Nemusí proto ani existovat žádný jiný důkaz než svědectví policistů. Městský úřad neměl důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Na námitku žalobce, že měl v autě handsfree, městský úřad odpověděl, že to neznemožňuje použití telefonu bez tohoto zařízení. Žalobce i přes nainstalované handsfree mohl držet při řízení telefon v ruce. Nevylučuje to ani fotografie jeho držáku na telefon. Obhajobu žalobce vyvracejí svědecké výpovědi, kamerový záznam a fotografie.
10. Žalobce se proti rozhodnutí městského úřadu odvolal. Důkazy, na nichž založil své rozhodnutí, byly podle něj účelově vytvořené s cílem shledat řidiče vinného ze spáchání přestupku za každou cenu. Fotodokumentace pořizená policií je naprosto nevypovídající a neprůkazná. Nelze z ní poznat zhora ničeho. Tvrzení policistů je zcela účelové – i s odkazem na jejich fotodokumentaci. Policisté tvrdili skutečnost, kterou nemohli vidět. Navíc uvedli klamavý údaj, že viděli řidiče přes nezatmavená boční skla vozidla. Vozidlo má boční přední skla zatmavená. Žalobce neměl důvod držet za jízdy v ruce mobil. Ve vozidle je zařízení handsfree a magnetický držák telefonu. Žalobce rovněž doložil výpis služeb poskytnutých operátorem k jeho telefonnímu číslu, z něhož vyplývá, že v relevantní čas netelefonoval, ani nepsal SMS.
11. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 8. 2022, č. j. X („rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí městského úřadu. Proti sobě stojí tvrzení policistů a žalobce. Městský úřad se po výslechu zasahujících policistů přiklonil k jejich verzi skutkového děje. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, se dá objektivně vnímat pouhým okem. Těžko se zachycuje (a zpravidla se to nepodaří) exaktním dokladem typu fotografie nebo videozáznamu. Výpovědi policistů mohou být samy o sobě postačujícím důkazem a správní orgán jim může dát za pravdu, jestliže jejich věrohodnost nic nezpochybňuje. Přestupek lze tedy dostatečně zjistit, ačkoliv neexistuje jakýkoli technicky pořizený záznam o protiprávním jednání. Žalobce nepředložil argumenty, které by věrohodnost policistů a jejich výpovědí zpochybnil.
12. Z videozáznamu je zřejmé, že vozidlo žalobce přijíždí k vozidlu policie zleva v čase X (čas záběru 2:09 min). Přední pravé boční okénko není zatmaveno do té míry, že by nebylo na řidiče do vozidla vidět. Policisté proto jednání obviněného vidět mohli. To dokládá i vytvořená fotodokumentace – v čase X h je viditelná *pravá ruka* řidiče nad úrovní volantu.

Pořízený videozáznam (a z něj vytvořená fotodokumentace) korespondují s tím, co uvedli policisté při výslechu. Jejich popis děje je realistický. Bez rozporů nebo mezer, které by vzbuzovaly pochybnosti. Není ani v příkrém rozporu s tím, co uvedl sám žalobce ve formuláři oznámení přestupku, a co sdělil u ústního jednání. Tvrzení žalobce, že nadržel mobilní telefon a že policisté navíc nemohli do vozidla přes zatmavená boční skla vidět, je jen prostým popíráním svědectví policistů, motivované snahou vyhnout se bodovému hodnocení. Kvůli němu žalobce na místě silniční kontroly přestupek neuznal, jak sám potvrdil ve formuláři oznámení přestupku.

13. Předložený výpis hovorů nemá relevanci. Manipulace s mobilním telefonem v dnešní době nezahrnuje pouze volání anebo psaní zpráv. Nabízí se taktéž využívání internetu, vyhledávání, čtení e-mailových zpráv apod. Instalované zařízení handsfree nevylučuje manipulaci s mobilním telefonem. Fotodokumentace palubní desky s držákem na mobilní telefon nemá potenciál vyvrátit závěr, že žalobce v daném místě a čase držel mobilní telefon.

III. Obsah žaloby

14. Žalobce namítá, že žalovaný rezignoval na prokázání skutečnosti, že držel v ruce telefonní přístroj. Jako výlučný důkaz totiž vzal svědectví policistů před městským úřadem. Pokud by důsledně posoudil i žalobcem uplatněné důkazy, pak by musel dospět k závěru, že svědectví policistů je osamocené. A že se mohli mýlit. Průjezd vozidla v zorném úhlu policie trval cca 1,5 vteřiny a policisté si ani nevšimli, že vozidlo má zatmavená přední skla, natož aby mohli s jistotou tvrdit, že viděli v ruce řidiče mobilní telefon. Za tak krátký časový úsek nemohli s jistotou tvrdit zhora nic o údajném přestupku řidiče. Jejich tvrzení je nepravdivé.
15. Ohledně videozáznamu a tří z něj pořízených fotografií sám žalovaný uvádí, že v čase X je viditelná *pravá ruka* řidiče nad úrovní volantu a nic dalšího. Žalovaný by ovšem musel bez jakýchkoliv pochybností dospět k závěru, že řidič vozidla v té ruce, která má být údajně nad úrovní volantu, drží mobilní telefon, nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Takový závěr však žalovaný neuvádí. A ani jej uvést nemohl, protože z pořízené fotodokumentace nelze nic takového zjistit. Z fotodokumentace plyne pouze skutečnost, že vozidlo má zatmavená přední skla. To prokazuje opak toho, co policisté tvrdili, tedy že vozidlo mělo nezatmavená přední skla.
16. Žalovaný dále pochybil při vypořádání se s výpisem služeb k telefonnímu číslu žalobce. Nejedná se jen o výpis hovorů, ale výpis všech služeb, které v daném čase operátor žalobci poskytoval. Plyne z něj, že žalobce použil mobilní telefon v čase 7:22:25 po dobu 327 sekund až do času 7:27:48. V čase 7:37 tedy žalobce mobilní telefon vůbec nepoužil. Jak pro volání, tak pro SMS či internet. Další využití služeb operátora – volání, bylo až v čase 7:56:46 v trvání 130 s. Není tedy správný závěr žalovaného, že žalobce mohl s mobilem manipulovat za účelem využití internetu. Přímou odporuje výpisu služeb, který využití datové služby nezaznamenává.
17. Žalobce označuje za nelogické, pokud žalovaný tvrdí, že instalace handsfree a magnetického držáku telefonu ještě nic nedokazuje a nevylučuje, aby řidič za jízdy držel v ruce hovorové zařízení. Jaký by potom měla instalace handsfree ve vozidle význam, jestliže by ji řidič nepoužíval? Navíc se toto hlasové zařízení vždy zapne automaticky

při jakémkoliv navázání spojení. Jak ostatně prokazuje výpis služeb, řidič žádné spojení v uvedeném čase neměl.

18. Městský úřad měl prokázat žalobci, že přestupek spáchal. Uchýlil se ale k závěru o vině výlučně na základě výpovědi policistů, přestože ostatní shromážděné důkazy dokládaly opak. K tomuto rozporu vůbec nepřihlédl, resp. z něj vyvodil nesprávný právní závěr o vině řidiče. Žalobce se proto obrátil na odborníka – experta v oboru doprava, dopravní nehody („expertní posudek“). Požádal ho o zjištění, zda z obsahu spisu, zejména z videozáznamu a z fotodokumentace, lze dospět k závěru, že žalobce držel během jízdy ve vozidle *v pravé ruce* mobilní hovorové zařízení. Z expertního posudku jednoznačně plyne, že nebylo možné v žádném případě technicky pohledem určit, zda měl řidič v držení pravé ruky nějaký předmět, natož konkrétní předmět. S vysokou mírou pravděpodobnosti se jednalo o věnec volantu, popř. odraz zábradlí, které na daný bod navazuje. Existují tedy zásadní pochybnosti o zjištění městského úřadu, i postupu odvolacího orgánu.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Podle žalovaného svědky popsaný skutkový děj odpovídal tomu, co zachytil videozáznam. Fotografie také dokumentují, že policisté mohli na žalobce do vozidla přes boční pravé okénko vidět. Pozorovali provoz ze stojícího vozidla a své smysly zaměřovali na jednání řidičů. Žalobce jen stěží může posoudit, co mohli policisté ze své pozice vidět. Konkrétní činnost prováděná na mobilním telefonu nemá relevanci. Kromě psaní textových zpráv, volání a on-line činností mohl činit i jiné (off-line) úkony – čtení zpráv, vyhledávání souborů, fotografií apod. Řidič spáchá daný přestupek již v okamžiku držení telefonu v ruce během řízení. Není rozhodné, co konkrétně dělá.

V. Jednání před krajským soudem

20. Dne 21. 3. 2023 se u krajského soudu konalo ve věci jednání. Zástupce žalobce shrnul žalobní body. Zástupkyně žalovaného odkázala na napadené rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Krajský soud poté přistoupil k přehrání videozáznamu a požádal obě strany, aby se k němu vyjádřily. Žalobce a jeho zástupce zpochybňovali, že by na videu žalobce držel v ruce mobil. Viditelný svítící objekt na videu podle nich nebyl mobilem. Žalobce měl ruce jinde. Podle zástupkyně žalovaného naopak video dokládá, co viděli a mohli vidět policisté. Obdobně krajský soud požádal obě strany o vyjádření se k fotografiím ve spise. Krajský soud se pro vyjasnění ptal, co je oním svítícím objektem. Podle zástupce žalobce šlo o ruku na volantu, mobil byl na jiném místě v držáku. Žalobce také upozornil na palubní počítač. Podle zástupkyně žalovaného však o ruku nešlo, ale byl to telefon. Žalobce dodával, že by nedržel telefon s vypnutým displejem.
21. Poté krajský soud provedl k důkazu expertní posudek. Plyne z něj, že boční skla vozidla, jež žalobce řídil, jsou tónovaná. Z fotografií z videozáznamu je podle expertního posudku zcela zřejmé, že posuzované vozidlo mělo jednoznačně více tónované boční přední skleněné výplně než ostatní vozidla. Tvrzení policistů, že vozidlo nemělo zatemněné (tónované) boční přední okna, bylo podle expertního posudku technicky chybné. Expertní posudek pak dodává, že na videozáznamu byl v relevantním čase vidět částečný obrys postavy řidiče a jeho pravděpodobně pravá ruka (hřbet ruky, světlá barva) byla v držení věnce volantu, a to pravděpodobně v místě druhé hodiny. Dále byl na videozáznamu podle

expertního posudku pravděpodobně vidět vrchol palubní desky. Jestli měl řidič v držení pravé ruky nějaký předmět, natož konkrétní, nebylo to možno v žádném případě technicky pohledem určit.

22. Expertní posudek se následně vyjadřuje k fotodokumentaci. Konstatuje, že jsou k dispozici tři snímky policie v digitální podobě, přičemž nejlepší je (bez bližšího vysvětlení) první snímek. Policie je vytvořila bohužel z videozáznamu. Je na nich sice vidět více než na videozáznamu, protože si jednotlivé snímky lze přiblížit a zvětšit. V ten moment však ztrácí ostrost a nedá se rozeznat jednotlivé objekty v interiéru vozidla. Dochází ke zkreslování, lomům, odrazům a zrcadlení. Není možné určit vzdálenosti jednotlivých předmětů mezi sebou. Nedá se rozeznat, zda jeden objekt např. u ruky je v ruce, nebo až na konci interiéru u levého předního okna, nebo na konci palubní desky, natož daný objekt s nějakou nižší mírou pravděpodobnosti určit či specifikovat. Pokud se snímek č. 1 dvakrát či třikrát zvětší, pak byla vidět pravděpodobně pravá ruka (hřbet) držící věnec volantu. Nad ní je tmavý bod, který policie chybně určila jako mobilní telefon. Při daném zvětšení byl vidět v levém bočním předním okně odraz zábradlí, podélná čára s mnoha body totožnými a navazujícími na bod nad hřbetem ruky.
23. Závěr expertního posudku zní: „Prakticky se 100 % jistotou lze říci, že z dodané fotodokumentace a videozáznamu nelze určit, o jaký tmavý bod nad pravým hřbetem ruky se jedná, natož ho specifikovat jako mobilní hovorové zařízení. S vysokou mírou pravděpodobnosti se jednalo o věnec volantu, případně odraz zábradlí, které na daný bod navazuje.“ Podle žalobce expertní posudek potvrzuje jeho tvrzení. Z videozáznamu a fotodokumentace nelze vyvodit, že žalobce cokoliv držel v ruce. Zástupce žalobce navrhl, aby případně ještě soud doplnil dokazování o posudek znalce. Tento návrh však krajský soud zamítl pro nadbytečnost, protože již měl skutkový stav pro účely přezkumu rozhodnutí správních orgánů za dostatečně zjištěný. Podle zástupkyně žalovaného expertní posudek naopak stvrzuje, že bylo do vozidla vidět na jednání řidiče. Dodala, že video a fotografie nejsou stěžejními důkazy, na kterých stojí rozhodnutí žalovaného. Zdůraznila hlavně roli výpovědi policistů.
24. Krajský soud již další důkazy neprováděl a dokazování ukončil. Po závěrečných návrzích a krátkém přerušení vyhlásil tento rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Žaloba *není důvodná*.
26. Ve svých námitkách žalobce vytýká správním orgánům, že pochybily při zjišťování skutkového stavu. V řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil *stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku leží vždy na správním orgánu. *Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se přestupkového jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).

27. Co se týče důkazních možností – s cílem splnění povinnosti zjistit v potřebném rozsahu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti –, správní orgány mohou podle § 51 odst. 1 správního řádu v řízení použít jakékoliv důkazní prostředky. Jen je musí získat a provést v souladu se zákonem. A tyto prostředky musí být způsobilé přispět k objasnění skutkového stavu věci.
28. Jak současně uvedl Nejvyšší správní soud, *nelze se spokojit s tím, že „skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje*. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68). Platí totiž, že správní trest – stejně jako trest soudní – lze uložit, jen pokud je nade vší pochybnost, že se skutek stal a že se stal právě tím způsobem, jaký správní orgán zjistil a prokázal (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70).
29. Důkazním standardem spojeným s *prokazováním držení telefonu při řízení vozidla* se již vícekrát zabýval Nejvyšší správní soud. Ve svých rozhodnutích opakovaně dospěl k závěru, že držení telefonu při řízení patří mezi tzv. obtížně zachytitelné přestupky. U těchto přestupků je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Standardně pozorují policisté tyto přestupky pouhým okem. Následně se tedy prokazují jen jejich svědeckými výpověďmi. A není neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34, body 17 a 18).
30. Obviněného lze shledat vinným ze spáchání tohoto přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně *mohl* vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (či špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět. Natolik detailně, aby si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).
31. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23, či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34).
32. Krajský soud nemá pochybnosti, že policisté *mohli vidět*, že žalobce drží za jízdy v ruce telefon. Jak vypověděli a jak plyne z videozáznamu i fotografií, stáli kolmo k vozovce ve vzdálenosti cca 10 metrů. Odtud mohli komfortně sledovat projíždějící vozidla ve směru na Brno a interiér vozů včetně chování řidičů při jízdě. Bylo zhruba půl osmé ráno. Jak také dodal svědek O., nepršelo. Viditelnosti tedy nic nebránilo. Ani boční sklo vozidla, které žalobce řídil. Policisté sice vypověděli, že neměl zatmavená skla. A je pravdou, že

vozidlo, které žalobce řídil, tmavší (tónovaná) boční skla v přední části mělo. Podle krajského soudu je však třeba slova policistů vykládat tak, že *nešlo o neprůhledná skla*, tedy že by jejich zatmavení bránilo pozorovateli, aby viděl dovnitř. To nebyl případ vozidla řízeného žalobcem, jak dokládá i videozáznam a fotografie z něj. Proto krajský soud v tomto jejich tvrzení o nezatmaveném bočním okýnku nevidí nesrovnalost, zpochybňující věrohodnost jejich výpovědi.

33. Právě uvedené nevyvrací ani expertní posudek. Označuje za nejlepší fotografii č. 1, aniž by to blíže vysvětlil. Krajskému soudu se přitom zdá nejzřetelnější snímek č. 3, na kterém je dobře vidět svítící objekt v části snímku, která odpovídá jeho držení v pravé ruce řidiče. Navíc expertní posudek uvádí, že ve vozidle je vidět částečný obrys postavy řidiče a jeho pravděpodobně pravá ruka, konkrétněji její hřbet. Podle krajského soudu je na volantu ovšem levá ruka. Je pravdou, že se žalovaný v tomto směru dopustil ne úplně jednoznačného popisu, pokud ve svém rozhodnutí zmínil, že „je viditelná *pravá ruka* řidiče nad úrovní volantu“. V kontextu dalších zjištění ale nejde o vadu vedoucí k nutnosti zrušit jeho rozhodnutí. Městský úřad správně konstatoval, že mobil „řidič drží za jízdy v pravé ruce před úrovní volantu“. Mobil opravdu svítí v nižší pozici před úrovní volantu. Expertní posudek proto nepřesně zmiňuje, že policie měla určit jako telefon „tmavý bod“ nad hřbetem ruky držící věnec volantu. To neodpovídá skutečnosti.
34. Expertní posudek se tedy v očích krajského soudu zakládá na chybných východiscích. Jeho závěr (viz bod 23 výše) může být vlastně pravdivý. Jen v této věci nejde o tmavý bod nad pravým hřbetem ruky, ale naopak o svítící objekt v pravé ruce, jež nebyla na volantu, ale před jeho úrovní. Proto expertní posudek míří mimo terč.
35. Tím se krajský soud dostává k odpovědi na otázku, zda policisté mobil v ruce žalobce viděli. Výpovědi svědků J. a O. (viz body 4 až 6 výše) k tomu dávají dostatečný základ. Jsou věrohodné, neplynou z nich nějaké rozpory a poskytují jasný obraz o skutkovém ději. Doplnuje je i videozáznam a fotografie z něj pořízené. Na nich lze podle krajského soudu pozorovat, že žalobce má levou ruku na volantu a v pravé má svítící mobilní telefon (na fotce č. 1 a 2 zhruba ve výšce horní části volantu, na fotce č. 3 už ho má v o něco nižší pozici). Odpovídá to i přirozené pozici, ve které řidič drží levou rukou volant a v pravé může mít právě ono mobilní zařízení.
36. Námitky žalobce, že má ve voze držák na telefon a že podle výpisu od jeho operátora v relevantní době telefon nepoužíval, nevyvrací skutkový závěr o držení mobilu v ruce za jízdy. Krajský soud musí souhlasit se žalovaným, že řidič sice může mít v autě držák na svůj mobil, to ale nevylučuje, že by ho mohl za jízdy držet v ruce. A podobně ani výpis služeb nevylučuje, že žalobce mohl využívat některé off-line služby svého mobilu, jak trefně podotýká žalovaný ve vyjádření k žalobě. Ke čtení dříve přijatých zpráv, prohlížení fotografií či jiných dokumentů se mobil žalobce nemusel hlásit k síti. A proto se nemusela v dané době ve výpisu služeb objevovat zmínka o využití sítě operátora. Jednoduše z toho důvodu, že ji žalobce během držení telefonu v pravé ruce nemusel využívat.
37. Krajský soud proto o vině žalobce nemá pochybnosti. Správní orgány prokázaly, že se žalobce dopustil přestupku a obsah spisu k tomu obsahuje dostatečné podklady. Žalobní námitky nejsou důvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

38. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl.
39. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice toto právo má, ale žádné náklady mu nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 21. března 2023

Martin Kopa, v. r.
samosoudce